Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 106 797 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. LUYTENS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 18 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 20 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 19 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinké afkomst. U bent geboren en getogen in Conakry, de hoofdstad. U werd opgevoed door uw ouders. U werd, toen u in de vijfde klas zat, besneden door uw tante langs vaderskant en uw oma. U moest twee keer worden besneden omdat er bij de eerste besnijdenis onvoldoende werd weggehaald. Er ontstonden echter complicaties waardoor u gedurende twee maand in het ziekenhuis moest verblijven. Nadien bent u niet meer naar school gegaan. U bent getrouwd op 29 november 1998 met uw man M.F.S. (…). U was toen ongeveer vijftien jaar. U was verliefd geworden op uw man en jullie hebben toen besloten om te trouwen. Uw man was handelaar en moest vaak reizen tussen Conakry en Tamsow (een klein dorpje voorbij Kindia). Omdat u in de hoofdstad wou wonen, heeft uw man een huis voor u gehuurd. Jullie kregen samen zes kinderen, drie jongens en drie meisjes. Uw schoonmoeder drong er echter op aan, zeker vanaf wanneer u kinderen had, dat u bij hen in het dorp Tamsow zou komen wonen. U verkoos echter de hoofdstad omdat u en uw kinderen dit gewend waren. Uw schoonmoeder begon u echter te chanteren vanaf de geboorte van uw jongste dochter en dreigde ermee uw kinderen naar het dorp te nemen en hen daar op te voeden. Toen uw jongste dochter (geboren op 1 januari 2010) drie maand was, kon u niet langer weerstaan aan de druk van uw schoonmoeder en besloot u daarom om bij hen te gaan wonen in Tamsow. Uw man is zeven maand later verdwenen, toen uw jongste dochter tien maand was. U en zijn familie hebben hem tevergeefs gezocht en tot op heden is hij nog steeds spoorloos. Uw twee oudste dochters werden besneden, tegen uw wil. U ontdekte op een bepaalde dag dat uw schoonmoeder ook uw jongste dochter wilde besnijden. U bent daarom, samen met uw drie jongste kinderen, gevlucht, weg van uw schoonouders. U bent naar Conakry gegaan en hoopte dat uw ouders u zouden kunnen helpen. Ze hebben echter geweigerd. U bent vervolgens naar uw tante, de zus van uw vader gegaan. Ook zij wilde u niet helpen. U kwam vervolgens een goede vriend van uw man tegen, S. (…). Hij stelde voor om u te helpen en adviseerde om terug naar uw ouders te gaan. Ook deze keer wilden uw ouders u niet helpen. Ze waren zelfs zeer kwaad en ze sloegen u. S. (…) heeft u geholpen om van bij uw ouders weg te vluchten. Vervolgens mocht u, samen met uw drie kinderen, bij hem onderduiken gedurende minder dan drie weken. Hij heeft jullie reis en documenten geregeld. U verklaart dat u op 18 augustus 2012 het land per vliegtuig heeft verlaten, samen met S. (…) (uit uw bijlage 26 blijkt dat u België bent binnengekomen op 18 augustus 2012). Op 20 augustus heeft u asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u bent besneden type II (dd 03/09/2012 door dr. D. (…)); een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter, A.S.D. (…) is besneden type I; een medisch attest waaruit blijkt dat uw dochter M.S.D. (…) niet is besneden; een medisch attest i.v.m. de gevolgen die u heeft omwille van uw besnijdenis; een medisch attest m.b.t. een brandwonde op uw rechter been; documenten van 'Collectif Liégeois contre les mutilations génitales féminines'; een document dat aangeeft dat u een afspraak heeft met GAMS op 1 maart 2013; een medisch attest voor een doorverwijzing (dd 25/08/2012 door dr. L. (…)); een medisch attest van een dermatologisch onderzoek (dd 19/09/2012 door dr. H. (…)).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u tegen besnijdenis bent en u vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst dat uw familie en de familie van uw man uw jongste dochter zullen besnijden.

In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat een aantal van uw verklaringen omtrent uw verzet in Guinee tegen de besnijdenis van uw dochters niet aannemelijk zijn en allerminst overtuigend*.*

U verklaarde vooreerst gekant te zijn tegen besnijdenis (zie gehoor CGVS, p 16). Wanneer u werd gevraagd sedert wanneer u tegen besnijdenis gekant bent, antwoordde u vanaf dat u besneden was (nvdr sinds u in de vijfde klas zat – ongeveer elf jaar) en sinds uw dochters zijn besneden. (zie gehoor CGVS, p 31) Het is dan ook in het geheel niet aannemelijk, gezien uw blijkbaar diepgewortelde afkeer van FGM, dat u met een man zou huwen zonder u er eerst van vergewist te hebben wat zijn standpunt omtrent besnijdenis was. Op de vraag van het Commissariaat-generaal of uw man ook tegen besnijdenis is, zei u dat u in het begin dacht dat hij tegen was omdat u hem had verteld wat u had meegemaakt. Maar dat u heeft gemerkt dat hij toch niet tegen besnijdenis is aangezien hij jullie twee

oudste dochters heeft laten besnijden, ondanks het feit dat hij wist dat u tegen besnijdenis was gekant. Gevraagd of jul[l]ie gepraat hebben over de besnijdenis van jullie kinderen, antwoordt u dat hij zei dat hij daarover niets te beslissen heeft en dat zijn moeder die beslissing neemt. (zie gehoor CGVS, p 31) Het is ongeloofwaardig dat u hierover niet meer zou gepraat hebben en zijn mening hierover niet zou hebben getracht te wijzigen, maar het hierbij zou hebben gelaten, indien u werkelijk op dat moment reeds gekant was tegen genitale verminking, en indien uw man er niet echt tegen bleek te zijn, zoals uit uw verklaringen blijkt. Of dat u geen (betere) afspraken zou hebben gemaakt met uw man over de besnijdenis en de rol van uw schoonmoeder daarin.

U verklaart verder dat u een goed huwelijk had (zie gehoor CGVS, p 14). U haalt enerzijds meermaals tijdens het gehoor aan dat uw man niet ***kon*** *tussenkomen in de beslissingen die zijn moeder nam ten aanzien van u en de kinderen (zie gehoor CGVS, p. 7, 20, 21, 31). Anderzijds dient toch wel te worden vastgesteld dat uw man gedurende meer dan 10 jaar nochtans* ***rechtstreeks inging tegen de wil van zijn ouders*** *om u naar het dorp te brengen.* ***De situatie die u schetst, namelijk dat u overgeleverd was aan de wil van uw schoonmoeder en u daardoor de problemen kreeg die u het land deden ontvluchten, is bijgevolg helemaal niet geloofwaardig te noemen.*** *Uw man heeft er immers voor gezorgd dat u in Conakry kon blijven wonen, terwijl zijn ouders u initieel liever in hun dorpje hadden. Uw man zorgde ervoor dat u een onderkomen had in de stad van uw keuze vanaf wanneer jullie getrouwd waren in 1998 tot wanneer uw jongste dochter drie maand was. Hij heeft gedurende twaalf jaar de huur van het huis betaald en voorzien in jullie onderhoud terwijl zijn ouders blijkbaar toch eisten dat u naar het platteland zou trekken. Het is merkwaardig dat hij u gedurende deze periode (financieel) steunde en dat u anderzijds verklaarde dat hij doet wat zijn familie bepaalt en dat hij niets heeft te zeggen tegen zijn familie. (zie gehoor CGVS, p 20) Het is bovendien verwonderlijk dat de familie u gedurende deze hele periode – twaalf jaar- in de hoofdstad laat wonen en dat ze u pas drie maand na de geboorte van uw jongste, en nota bene zesde, kind beginnen te chanteren (uw oudste kinderen zijn dan reeds elf jaar). Uzelf heeft ook gedurende deze hele periode kunnen vermijden om naar het dorp te verhuizen. De door u geschetste situatie die leidde tot uw vertrek uit Guinee is dus allesbehalve aannemelijk te noemen.*

Daarbij zijn ook uw verklaringen betreffende de besnijdenis van uw oudste dochters, en meer bepaald de situatie waarin deze plaatsvond, niet aannemelijk. *Zo is het zeer opmerkelijk dat u uw kinderen met uw man, van wie u verklaart dat hij niet tussenkomt in de beslissingen van zijn moeder (zie gehoor CGVS, p. 7, 20, 21, 31), alleen meegeeft naar het dorp (zie gehoor CGVS, p 22) terwijl u zelf beseft dat het beter is om in de hoofdstad te blijven omdat het dorp traditioneler is. (zie gehoor CGVS, p 33) U realiseert zich dus goed dat de stad een veiligere omgeving is om uw kinderen te beschermen tegen besnijdenis en desondanks geeft u uw kinderen mee met uw man naar het dorp waar uw schoonmoeder woont. U moet zich toch gerealiseerd hebben, zeker aangezien u verklaarde reeds lang tegen besnijdenis te zijn, dat er steeds een risico is op besnijdenis als uw dochters naar het dorp van uw schoonouders zouden gaan. Het is daarom zeer frappant dat, indien u werkelijk, op dat moment tegen besnijdenis zou gekant zijn geweest, u uw kinderen zomaar met uw man meegeeft, zonder dat u duidelijke afspraken heeft gemaakt over besnijdenis van uw dochters. (zie gehoor CGVS, p 22)*

U kon daarnaast geen toelichting verstrekken bij het wettelijk verbod op vrouwenverminking in Guinee. (zie gehoor CGVS, p 31) U kon enkel aanhalen dat het niet het probleem is van de autoriteit en dat je als vrouw geen klacht kan neerleggen omdat het tradities is. (zie gehoor CGVS, p 31) Nochtans blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de autoriteiten wel degelijk actief strijd voeren tegen besnijdenis (zie infra). ***Gelet op hetgeen voorafgaat maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u, in Guinee, reeds lang geleden, een overtuiging heeft gekant tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking.***

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de omstandigheden waarin de besnijdenis van uw jongste dochter zou plaatsvinden en uw vluchtrelaas niet aannemelijk*.*

U verklaart dat uw schoonmoeder u op een maandagavond in juli 2012 vroeg om met uw jongste dochter 'ergens naartoe' te gaan. Het is verbijsterend dat uw schoonmoeder, waarvan u beweert dat ze u zeer slecht behandelt (zie gehoor CGVS, p 20) u de toestemming vroeg om met M. (…) ergens naartoe te gaan. Daarbij is het nog vreemder dat ze u ook meteen vertelt dat het is om M. (…) te laten besnijden. (zie gehoor CGVS, p 22) Indien u op dat moment werkelijk tegen besnijdenis zou zijn gekant, zou er mogen verwacht worden dat uw schoonmoeder op de hoogte was van uw afkeer hiertegen, gezien uw oudste dochters na hun besnijdenis in 2008 in het ziekenhuis zijn beland en gezien uw schoonmoeder daar ook aanwezig was toen u uw dochters heeft gezien, waardoor ze zeker op

de hoogte moet geweest zijn van uw afschuw tegen besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 22-23) Daar ook de besnijdenis van uw oudste dochters zonder uw medeweten door uw schoonmoeder zou geregeld zijn, is het niet aannemelijk dat ze er nu meteen zo open over gecommuniceerd zou hebben.

Daarnaast is het merkwaardig dat, gezien u uw schoonmoeder duidelijk heeft gezegd dat u M. (…) niet wil laten besnijden, ze u zomaar alleen in het huis laat en dat ze geen enkele voorzorg nam tegen een mogelijke ontsnapping. Zelfs uw schoonvader ging mee naar het veld, terwijl hij er niet ging werken. (zie gehoor CGVS, p 24) Het is vreemd dat uw schoonmoeder geen enkele voorzorg had genomen zodat u, met uw dochter M. (…) zou kunnen weggaan.

Vervolgens is uw vlucht naar Conakry niet geloofwaardig. U verklaart dat u naar uw ouders bent gevlucht. (zie gehoor CGVS, p 27) Het is verwonderlijk dat u bij hen bescherming zoekt om uw jongste dochter tegen besnijdenis te behouden. U wist immers dat uw ouders, gezien uw eigen besnijdenis, besnijdenis aanzien als hun traditie en dat ze er niet tegen gekant waren. (zie gehoor CGVS, p 5) Vervolgens is het ook bizar dat u uiteindelijk bij een vriend van uw man terecht kwam, Sa. (…). U verklaart dat het toevallig is dat u hem bent tegengekomen. (zie gehoor CGVS, p 30) Het is verrassend dat u toevallig iemand tegen komt die u niet alleen wil helpen door een oplossing te zoeken tussen u en uw ouders maar dat deze persoon u tevens onderdak aanbiedt en vervolgens ook nog uw reis, en de reis van uw drie kinderen betaalt naar België (zie gehoor CGVS, p 18) en u bovendien tot aan de deur van de Dienst Vreemdelingen brengt. (zie gehoor CGVS, p 32)

***Daarenboven maakte u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om uw dochter tegen genitale verminking te beschermen, noch dat u uw dochter in Guinée niet zou kunnen beschermen bij terugkeer**.*

In de eerste plaats is het niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van de autoriteiten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF…) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio. De huidige presidentsvrouw van Guinee is eveneens ter plaatse actief. Ze heeft in februari 2011 haar stichting gecreëerd. Het gaat om de Stichting Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée, afgekort « FCDK- PROSMI». Ze heeft met name tot doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat. Er bestaat een medische opvolging van de slachtoffers van besnijdenissen. Dat gebeurt met name op het niveau van de ziekenhuizen in Conakry en op het niveau van de ziekenhuizen van de prefectuur en kraamklinieken. Zoals hiervoor reeds aangehaald, is het niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van deze informatie. Bijgevolg is het eens te meer weinig aannemelijk dat u in Guinee daadwerkelijk nog een harde strijd diende te leveren tegen de besnijdenis van uw jongste dochter, laat staan dat u Guinee om die reden verlaten zou hebben. Dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en de NGO's, kan een niet-besneden meisje een normaal leven leiden. De mentaliteit is in gunstige zin aan het evolueren. De sociale afwijzing vindt vooral plaats op het platteland waar iedereen elkaar kent. In de steden zijn ze niet gericht op de besnijdenis en wordt men sterk blootgesteld aan media-activiteiten rond de besnijdenis, vooral via de radio. Momenteel zijn er meer en meer ouders,

vooral in een stedelijke omgeving, waar u toch bijna heel uw leven woonde, en onder de intellectuelen, die niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en die de noodzakelijke omstandigheden creëren om haar te beschermen tot ze meerderjarig is. Zo vermijden ze dat ze haar naar de familie in het dorp sturen, iets wat dus volgens de informatie tot de mogelijkheden behoort, want het is vaak van daaruit dat er druk wordt uitgeoefend om de besnijdenis uit te voeren. Kortom, het Commissariaat-generaal kan redelijkerwijs besluiten dat de Guinese Staat actief tal van acties aanwendt ter bestrijding van besnijdenissen, dat er eveneens tal van NGO's ter plaatse actief zijn en dat de persoon in kwestie, indien ze klacht indient bij de autoriteiten, gehoord zal worden. Hoewel het Commissariaat-generaal erkent dat het moeilijk kan zijn om klacht in te dienen tegen leden van zijn of haar eigen familie en dit, ongeacht de gegeven context en plaats, toch zult u dan gehoord worden door de autoriteiten indien u klacht indient. Zo werd op 7 augustus 2012 een moeder opgeroepen door de directeur adjoint de la police de protection pour l'enfance, die haar drie kinderen had laten besnijden. Zij werd doorverwezen naar de Justice de Paix de Dubréka (zie voormelde informatie, p 14 en 18). U blijkt zelfs geen poging te hebben ondernomen om klacht in te dienen, rechtstreeks bij de autoriteiten. (zie gehoor CGVS, p 31) Verder is het niet aannemelijk dat u zich niet elders in uw land kon vestigen, om aan de bedreigingen van uw schoonfamilie te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen, antwoordde u enkel dat ze u overal gaan vinden. (zie gehoor CGVS, p 33) Het is echter zeer merkwaardig dat uw familie en uw schoonfamilie u overal zouden kunnen vinden terwijl u verklaart dat ze u niet bij de vriend van uw man, S. (…) hebben gezocht omdat ze hem niet weten wonen. (zie gehoor CGVS, p 30) Indien ze u werkelijk zouden zoeken, en indien ze iedereen zouden kunnen vinden, is het opmerkelijk dat ze S. (…) niet hebben kunnen vinden in de drie weken dat u daar was ondergedoken. Uw familie had hem immers bij hen thuis gezien. Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg niet dat u overtuigende, dwingende redenen kan aanhalen die u zouden verhinderen om u elders in Guinee te vestigen. Gelet op uw sterke en zelfstandige persoonlijkheid (u bent erin geslaagd om in het geheim geld te verdienen door rijst te wassen (zie gehoor CGVS, p 26) en u slaagde erin om zeer lange tijd aan de eisen van uw schoonfamilie te weerstaan door, nochtans vaak alleen, in Conakry te blijven wonen (zie gehoor CGVS, p 7)), en gelet op de hulp die u ook kreeg van de vriend van uw man, is het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen in uw land van herkomst.

U verklaarde bovendien dat u de ***grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal*** *doorgekomen bent terwijl S. (…) alle documenten had en bij elke controle 'ervoor zorgde'. U stelde vervolgens de documenten niet in handen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p 17). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze, wordt gecontroleerd en zeker wanneer er niet-Europese minderjarige kinderen bij zijn betrokken. (zie SRB 'General – Procédure de controle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Ook is het merkwaardig dat u blijkbaar niet weet of u al dan niet een tussenlanding maakte tijdens de vlucht van Conakry naar Brussel en dat u naar S. (…), toch de vriend van uw man bij wie u ongeveer drie weken verbleef, verwijst met het woord 'smokkelaar' (zie gehoor CGVS, p. 17).* ***Deze vaststelling laat toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinée, niet geloofwaardig zijn.***

De door u ***neergelegde documenten*** *kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest op naam van uw dochter M. (…) (dd 03/09/2012 door dr. D. (…)) toont aan dat uw dochter niet is besneden, hetgeen niet wordt betwist. Het medisch attest op naam van uw dochter A. (…) (dd 03/09/2012 door dr. D. (…)) toont aan dat uw dochter besneden is type I, hetgeen niet wordt betwist. Het medisch attest op uw naam (dd 03/09/2012 door dr. D. (…)) toont aan dat u besneden bent type II, hetgeen niet wordt betwist. Gezien u en uw dochter deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds hebben ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type I of II. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, Cedoca,p12) Uit het medisch attest van dr. M. (…) blijkt dat u inderdaad bent besneden, wat zoals reeds werd aangehaald, niet wordt betwist. Het medisch attest van dr. D. (…), opgemaakt te Trooz op 29 augustus 2012, dat u voorlegt ter ondersteuning van uw relaas, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de in het attest beschreven letsel niet kan worden vastgesteld wie de dader is van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuur zou zijn toegebracht. U legt tevens documenten voor die aangeven dat u lid*

bent van het 'Collectif contre les mutilations génitales féminines' en dat u een afspraak heeft om u zich in te schrijven bij GAMS. Deze documenten tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisaties, maar kan uw asielrelaas niet staven. Bovendien wordt uw huidige weerstand tegen FGM hierboven niet in twijfel getrokken. Vervolgens legt u ook een doorverwijzingsbrief voor van een arts. Deze geeft weer dat u ziek was, maar kan niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen alsook het document m.b.t. uw dermatologisch onderzoek. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uzelf niet aanhaalt dat u psychisch en fysiologische gevolgen ondervindt van uw besnijdenis maar dat uw advocaat hierop aanstuurt. De gegevens die hiervoor worden aangebracht zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om deze verder in overweging te nemen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Génève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guineese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangsperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangsperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012,toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster laat gelden dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoeksters verklaringen voldoende zijn om haar voorgehouden vervolging en voorgehouden discriminaties geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.3. Verzoekster verklaarde haar land van herkomst te hebben verlaten omwille van de nakende besnijdenis van haar jongste dochter. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift haar eigen besnijdenis op jonge leeftijd en de hieruit voortvloeiende trauma's en stelt dat "*in dit geval zijn er geen ernstige redenen voorhanden om te denken dat het jongste dochtertje niet hetzelfde lot zal moeten ondergaan als haar moeder en haar zussen, rekening houdend met de concrete levensomstandigheden, de sociale context en het profiel van de familie*". Verzoekster geeft aan dat "*Er wordt niet betwist dat zijzelf en haar dochter A. reeds besneden zijn*" en verwijst dienaangaande naar artikel 57/7 bis van de Vreemdelingenwet.

3.4. Vooreerst merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de besnijdenissen die reeds werden uitgevoerd binnen verzoeksters familie en naar verzoeksters eigen besnijdenis- wat een bijzonder traumatische ervaring moet geweest zijn- op zich niet volstaat om te concluderen dat hetzelfde lot voor verzoeksters jongste dochter is weggelegd.

3.5. Volgens verzoeksters verklaringen is haar dominante schoonmoeder verantwoordelijk voor de problemen waardoor ze haar land van herkomst diende te verlaten. Zo zou verzoeksters schoonmoeder er telkens op hebben aangedrongen bij hen in het dorp Tamsow te komen wonen. Vanaf de geboorte van verzoeksters jongste dochter zou haar schoonmoeder haar hebben gechanteerd en ermee hebben gedreigd haar kinderen naar het dorp mee te nemen en hen daar op te voeden. Toen verzoeksters jongste dochter werd geboren op 1 januari 2010, kon verzoekster de druk van haar schoonmoeder niet langer aan en besloot ze bij hen te gaan wonen in Tamsow. Verzoekster verklaarde dat ze slecht werd behandeld toen ze bij haar schoonouders woonde, (zie gehoor CGVS p.19: "*Ik werd geslagen, elke ochtend om 5 uur ben ik wakker en ik kan alleen om 12h middernacht gaan slapen. Ik moet al het hushouden doen, de rijst schoonmaken. Ik moest alles thuis doen*"). Volgens verzoekster ondernam haar echtgenoot niets tegen haar slechte behandeling (zie gehoor CGVS p.20 "*Hij zei dat het zijn ouders zijn en dat hij niet zou tussenkomen. En ik was verdrietig. Hij zei, je kan alleen stoppen met huilen want zo is het. Ik kom niet tussen*"). Verzoeksters twee oudste dochters zouden destijds tegen haar wil zijn besneden, en verzoeksters schoonmoeder wilde tevens haar jongste dochter laten besnijden, reden waarom verzoekster haar land van herkomst zou hebben verlaten.

3.6. Verzoeksters asielrelaas kan niet overtuigen nu het dominant karakter van verzoeksters schoonmoeder over haar en haar echtgenoot een loutere bewering blijft. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat haar echtgenoot reeds voor hun huwelijk naar de hoofdstad was weggetrokken en er

een woning huurde om zaken te doen. Bovendien ging hij gedurende meer dan tien jaar in tegen de wil van zijn moeder om verzoekster naar het dorp te brengen. Integendeel blijkt dat verzoeksters echtgenoot zich op vraag van verzoekster met het gezin heeft gevestigd in Conakry. Gedurende twaalf jaar betaalde hij de huur van het huis in Conakry en voorzag in het onderhoud van zijn gezin ook al stonden zijn ouders er beweerdelijk op dat verzoekster zich bij hen op het platteland vestigde. Verzoekster verklaart zich in haar verzoekschrift niet akkoord met bovenstaande vaststellingen en geeft aan dat "*De bestreden beslissing laat verder uitschijnen dat zij nooit naar het dorp ging totdat haar jongste dochtertje 3 maanden oud was, maar niets is minder waar; inderdaad zij gingen vaak over en weer, soms allemaal samen, maar soms nam haar man de kinderen ook alleen mee*" en dat "*daar zij bij elke zwangerschap/bevalling complicaties had en het dus medisch verantwoord was dat zij in de stad zou verblijven*". Een dergelijk verweer is strijdig met de vaststelling dat verzoeksters echtgenoot ervoor zorgde dat verzoekster in Conakry kon blijven, dat hij zijn professioneel en gezinsleven uitbouwde in Conakry (zie gehoor CGVS, p 20), zodat niet aannemelijk is dat verzoeksters bezoek aan haar schoonouders onder dwang gebeurde. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan verzoeksters bewering definitief vanuit de hoofdstad naar het dorp teruggekeerd te zijn. Voorts kan slechts vastgesteld worden dat indien verzoeksters echtgenoot wel tegen de besnijdenis van zijn dochters was, dit niet kan blijken bij verzoekster.

Immers verzoekster kon gedurende twaalf jaar in de stad haar dochters beschermen tegen besnijdenis met de steun van haar echtgenoot. Toch -in zoverre geloof kan worden gehecht aan het beweerde karakter van haar schoonmoeder, *quod non*- ging ze naar het platteland terwijl ze wist dat dit gevaarlijk was voor haar dochters. Uit haar verklaringen blijkt geenszins dat ze inspanningen deed om de besnijdenis van haar dochters te beletten. Verzoekster kan dan ook niet geloofd worden dat zij geen aandeel had in de besnijdenis van haar dochters. Ter terechtzitting wordt verzoekster hiermee geconfronteerd en blijft ze steken bij eigen problemen (een korte opname in het ziekenhuis) en gaat niettegenstaande de vraag herhaaldelijk gesteld wordt, niet in op de essentie. Er kan evenmin worden ingezien waarom, zoals het verzoekschrift stelt, verzoekster het kwetsend en beledigend vindt wanneer de bestreden beslissing haar lijkt "ervan te beschuldigen dat zij eigenlijk niet echt tegen besnijdenis was in Guinee" omdat ze zelf eerder besneden was. Immers een eigen besnijdenis staat het volgen van dergelijke traditionele praktijken niet in de weg.

3.7. Verzoeksters verklaringen over haar vertrek naar Europa omwille van de dreigende gedwongen besnijdenis van haar jongste dochter kunnen evenmin overtuigen nu ze op meerdere essentiële vlakken ongerijmd en onverzoenbaar zijn. Verzoekster verklaart dat haar schoonmoeder haar op een maandagavond in juli 2012 had gevraagd "*kan ik met mijn kleindochter ergens heen gaan*" *(…)* "*En toen heeft ze direct gezegd. Ze moet direct mee, want ze zal besneden worden. Ik vroeg uw mening niet. Ik ga dit gewoon doen. Ik heb gezegd neen, ik wil dit niet. Mijn andere dochters zijn besneden en ik wil niet dat ze hetzelfde gaat overkomen. Ze sloeg me toen ik dat zei*" (zie gehoor CGVS p.22). Dit gesprek tussen verzoekster en haar schoonmoeder is onverzoenbaar met andere verklaringen van verzoekster waaruit blijkt dat haar schoonmoeder niet van plan was verzoekster in te lichten over de besnijdenis (zie gehoor CGVS p.22: "*Ze was niet van plan het te zeggen. Ze wou een verrassing doen*"). Immers kan niet worden ingezien waarom de schoonmoeder de nakende besnijdenis tóch zou hebben gemeld aan verzoekster wanneer ze wist dat verzoekster duidelijk gekant was tegen besnijdenis (zie gehoor CGVS p.31 "*ik wil het woord besnijdenis niet horen*") te meer gezien de beweerde slechte verhouding tussen beide vrouwen en ze hierdoor voorzorgen diende te nemen om een terugkeer van verzoekster naar Conakry te beletten voor deze dochter besneden was.

Verzoeksters verklaringen getuigen minstens van grove nalatigheid door haar oudste dochter(s) alleen bij haar schoonmoeder te laten wanneer ze de zekerheid had dat een besnijdenis dan onvermijdelijk was. Verzoekster tracht in haar verzoekschrift de omstandigheden te verduidelijken doch kan er niet worden ingezien waarom verzoekster als moeder die een uitweg heeft in de hoofdstad beweert dat ze in een "*bijzonder kwetsbare en zwakke positie vertoefde"*. Verzoeksters poging tot het *a posteriori* bijsturen van haar verklaringen door het aanvoeren van blote beweringen kan niet overtuigen nu de door verzoekster afgelegde verklaringen geen ruimte laten voor de nuanceringen die ze *post factum* tracht aan te brengen.

3.8. Het gebrek aan bijzondere belangstelling voor de problematiek van besnijdenis kan ook uit de overige verklaringen blijken van verzoekster. Verzoekster weet niet hoe de overheid in Guinee zich opstelt tegen besnijdenis (zie gehoor CGVS p.31) en stelt "*Dat is niet het probleem van de autoriteit. Als je kind wordt besneden. Je kan geen klacht indienen als vrouw. De autoriteit zal dan vragen of u niet bent besneden. Dat is de traditie*". Echter uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier

blijkt dat er in 2000 een wet werd gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminkingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en 13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminkingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15).

3.9. Indien verzoeksters schoonmoeder de oorzaak van de besnijdenis was van haar oudste dochters en indien verzoeksters meende "*Ze gaan me vinden en overal zijn de meisjes besneden*" (zie gehoor CGVS p.33) dan kan opnieuw manifest blijken dat verzoekster geen inspanningen gedaan heeft haar dochters te beschermen, door uit voorzorg minimale inspanningen te doen om zich te bevragen bij derden. Daarbij kon verzoekster op eenvoudige wijze kennis nemen van de sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes tegen de besnijdenissen gevoerd door de Guineese overheid in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF…) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Verzoekster is echter onbekend met deze organisaties (zie gehoor CGVS p.31-32). Voorts heeft de huidige presidentsvrouw van Guinee in februari 2011 de Stichting "*Condé Djènè KABA pour la Promotion de la Santé Maternelle et Infantile en Guinée"* gecreëerd, afgekort "FCDK- PROSMI" met als doel te strijden tegen de traditionele praktijken die schadelijk zijn voor de gezondheid van de vrouw. De religieuze leiders zijn betrokken bij de sensibiliseringscampagnes. In mei 2010 bijvoorbeeld zijn een zestigtal religieuze leiders, moslims en christenen, uit heel Guinee, samengekomen in Conakry, in het kader van bezinningsdagen rond de praktijk van besnijdenissen. In april 2011 vond er in Conakry een workshop plaats op het subregionale niveau dat de religieuze leiders omvat en didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken werden gemaakt. Dat verzoekster nooit hoorde van de dag van nultolerantie op 6 februari of campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen heeft gezien of berichten gehoord via de radio, getuigt van een duidelijke desinteresse. Verzoeksters verzet tegen de besnijdenis van haar dochters is ook hierdoor niet aannemelijk nu niet kan worden ingezien dat indien verzoekster inderdaad voor de nazorg van haar twee besneden dochters speciale aandacht had, ze deze informatie in het ziekenhuis niet zou hebben opgemerkt of dat de verpleegster of andere moeders haar hierop niet zouden aanspreken zeker indien verzoekster beweerdelijk verontwaardigd was van de besnijdenis van deze dochters. Bovendien kan blijken (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) dat de drempel tot het verkrijgen van informatie tegen besnijdenis laag ligt met name op het niveau van de ziekenhuizen (waar verzoekster en/of dochters verzorgd werden) in Conakry en van de prefectuur en kraamklinieken. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering sinds lange tijd gekant te zijn tegen de traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking en hiertoe een uitweg gezocht te hebben voor haar dochters.

3.10. De Raad is voorts van mening dat verzoekster zich niet kan verschuilen achter haar "*profiel van ongeschoolde moeder*" die "*afhankelijk was geworden van haar schoonfamilie*" om haar gebrek aan initiatief in Guinee om bescherming te zoeken te verklaren. Er kan immers niet worden ingezien hoe verzoekster met dit voorgestelde profiel, in een vreemd land en vreemd continent met vreemde taal sinds haar aankomst in België wel onmiddellijk contact kon nemen met organisaties die strijden tegen vrouwenbesnijdenis, met name CLMGF, GAMS en INTACT terwijl ze in haar eigen vertrouwde leefomgeving in haar eigen taal en volgens gemakkelijk toegankelijke kanalen naliet zich minimaal te informeren. Bovendien heeft verzoekster in Guinee wel voldoende contacten opgezocht om haar migratie op te zetten maar niet om haar oudste dochters te beschermen tegen besnijdenis of uit voorzorg om haar jongste dochter van besnijdenis te vrijwaren.

Indien verzoekster thans wel tot het besef gekomen is dat vrouwenbesnijdenis een aantasting is van de fysieke integriteit van haar dochter dan kan ze hiervoor ook in Guinee beroep doen op nationale bescherming. De vraag die zich opdringt is immers of verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is, en zo ja, of de besnijdenis van de jongste dochter kan vermeden worden in Guinee en verzoekster zich inderdaad zal verzetten tegen deze traditionele praktijk desgevallend door hulp en bescherming te zoeken. Ter terechtzitting toont verzoekster niet aan wat haar mogelijk in Guinee kan belemmeren, zoals andere Guineese moeders haar dochter te beschermen te meer nu ze buitenlandse ervaring heeft en naar eigen zeggen voldoende kennis heeft opgedaan en haar echtgenoot ook tegen besnijdenis was. Ten overvloede wordt evenmin aangetoond dat een verblijf in Europa de eventuele besnijdenis van haar jongste dochter kan verhinderen. Ook ter terechtzitting wordt dit niet toegelicht en wordt enkel verwezen

naar de Belgische strafwet die geen sluitende garantie tegen besnijdenis is. Zoals gesteld, is de houding van de moeder fundamenteel.

3.11. De door verzoekster drie neergelegde medische attesten van 3/4 september 2012 en het medisch attest van dr. M. werpen geen ander licht op wat voorafgaat aangezien ze aantonen dat verzoekster en één van haar dochters, A., besneden zijn en dat haar jongste dochter, M., niet besneden is, hetgeen niet wordt betwist. Het medisch attest van dr. D. opgemaakt te Trooz op 29 augustus 2012, kan evenmin de bovenstaande conclusies wijzigen gezien het geen uitspraak doet over de omstandigheden waarin verzoekster de erin vermelde verwondingen opgelopen zou hebben. De documenten waaruit blijkt dat verzoekster lid is van '*Collectif contre les mutilations génitales féminines'* en dat zij een afspraak heeft om u zich in te schrijven bij GAMS tonen enkel aan dat verzoekster in contact staat of wil staan met deze organisaties, maar kunnen verzoeksters asielrelaas niet staven. De doorverwijzingsbrief van een arts en het document betreffende een dermatologisch onderzoek tonen aan dat verzoekster op consultatie is gegaan bij deze dokters, maar vormen geenszins een bewijs van haar voorgehouden problemen. De Raad benadrukt bovendien dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

3.12. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene, theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS en het formuleren van boute beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.14. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.15. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Waar verzoekster in haar verzoekschrift vraagt dat "*de Raad het onderzoek opnieuw zou voeren*" en er op zou doelen om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Artikel 1</u>

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	K. DECLERCK